

til en lavere Rentefod end den, hvorefter de blyve beregnede, dog vilde komme til at staae i pari, og saaledes blive en Erstatning for den Byrde, som blev lagt paa Eiendommen. Man antog, som den daværende Kongelige Commisarius udtalte det, at Danmarks Credit vilde bære den særlige Skattebyrde, som blev lagt paa disse hidtil for Skattepligten undtagne Eiendomme. Saaledes som Sagen imidlertid nu staaer, og som den stod, da den blev indbragt for Thinget, vilde dette have været en Illusion at antage, at de $3\frac{1}{2}$ pCts Obligationer vilde komme til at staae i pari, eller komme til at indeholde noget selvstændigt Bederlag for den Forandring, man gjør i Besættningen. Regjeringen har imidlertid dog ikke ved Thingets Begyndelse taget i Betænkning at fremme denne Sag, ogsaa under de nuværende Forhold, fordi den har indseet, at der her væsentligt var Tale om en betinget Ret, at Forholdene krævede en hurtig Afgjørelse, at Lidsomstændighederne vare saaledes, at der ikke kunde fordres Andet af Statskassen, ikke kunde fordres noget større Offer, end hvad der kunde være et nogenlunde tilstrækkeligt Bederlag. Saaledes stillede Sagen sig ved dens første Foretagelse her. Paa det Stadium, hvortil den nu er kommen, er det næsten fra alle Sider — og jeg troer, jeg kan sige fra alle Sider — blevet erkendt, at det er ønskeligt, at faae denne Forstfjel udslettet, og at det ikke blot er ønskeligt, saaledes som det er blevet fremhævet, med Hensyn til de communale Forstfjelligheder, men at det ogsaa er ønskeligt med Hensyn til det Skattebeneficium, disse Eiendomme have; men ligeledes er det fra de fleste Sider blevet anerkendt, at det var billigt at give et Bederlag, som nogenlunde kunde lette den Nedsættelse, som Eiendommene faae ved den nye paalagte Skat.

Der har tidligere været Tale om dette Be-

derlags Størrelse. Da Sagen forrige Gang var for ved dens indledende Behandling blev der ogsaa opkastet det Spørgsmaal, om man ikke skulde indføre en Sondring i dette Forhold, en Sondring, der ikke tidligere var fremkommet under Sagens Behandling gennem de forskjellige Stadier. Jeg tillod mig dengang at udtale, at jeg ikke kunde erkende, at der var anden Sondring, der retlig her kunde gjøres, end forsaavidt som Friherrernes og Grevernes Hartkorn unægtelig stod i en noget særegen Stilling. Jeg maa for mit personlige Bedkommende endnu stille mig paa det samme Standpunkt; jeg kan ikke overbevise mig om, at den Sondring, man har villet gjøre, er principrigtig, jeg for mit Bedkommende kan ikke stemme derfor (Hø), ialtsald uden med Hensyn til Lehnene. Det Spørgsmaal kan vistnok være tvivlsomt, hvorvidt Skattefriheden er bortfalden umiddelbar ved Grundloven eller ikke. Regjeringen har tidligere i saa Henseende anstillet Overveielser, og for mit eget Bedkommende nægter jeg ikke, at jeg ved Sagens første Behandling udtalte mig saaledes, som om det havde været mig temmelig klart, at Forstfjellen allerede var bortfalden ved Grundloven. Efter nærmere Overveielse maa jeg imidlertid mere og mere og fuldkomment gaae over til den Anskuelse, at det ikke er saa. Jeg finder, at det Forslag, som er stillet under Nr. 21, Udalgets Mindretals Forslag, nemlig, at Skattemoderation vedbliver, saalænge Lehnene bestaae som saadanne — og jeg veed ikke rettere end at Regjeringens øvrige Medlemmer i denne Henseende ere enige med mig, — har Retfærdigheden for sig; jeg troer ogsaa, at dette i og for sig vil indeholde et Motiv til at gaae ind paa Grundlovens Bei, der allerede udtaler, at Lehnene skulle ophæves.